Nye General autoriteter

De medlemmer af Kirken, som overværede Kirkens 138. årlige Generalkonference, havde den glæde at opretholde fire mænd til nye stillinger blandt Kirkens Generalautoriteter. Ældste Alvin R. Dyer, der fornylig blev kaldet som apostel, blev opretholdt som rådgiver i Det Første Præsidentskab; Ældste Marion D. Hanks af De Halvfjerds' Første Råd blev opretholdt som assistent til De Tolvs Råd; og to nye medlemmer blev kaldet til De Halvfjerds' Første Råd — Ældste Hartman Rector, Jr., fra Fairfax, Virginia, og Ældste Loren Charles Dunn fra Natick, Massachusetts.

Alvin R. Dyer

Alvin R. Dyer er nået til sin nye stilling i Det Første Præsidentskab efter et helt liv at have helliget sig Præstedømmets ansvarsfulde og ledende stillinger. Præsident Dyer er født den 1. januar 1903 i Salt Lake City og voksede op i et værdigt sidste dages helligt hjem sammen med 12 søskende. „Jeg elskede og respekterede mine forældre meget højt", fortalte han fornylig. „Min fader var en del af Det gamle Vesten, som nu er borte. Som barn blev han stjålet fra et pioner-vogntog af velmenende indianere, som efterlod seks ponyer bundet til et vognhjul som betaling for ham. Men han blev en god ven og rådgiver for indianerne i Vesten, hvor han tilbragte sit liv. Som dreng havde han det job at tænde 36 gaslamper hver aften på Salt Lake City's hovedgade. Han elskede heste, og i en alder af 16 år drev han kvæg fra Salt Lake Dalen til Snake Floden i Idaho; han blev lokomotivfyrbøder, da han var 18 år gammel og lokomotivfører da han var 20; denne sidste stilling havde han resten af sit liv."

Præsident Dyer gik i skole i Salt Lake City og udmærkede sig især ved sport; og derpå var han på mission i de østlige stater i Amerika, hvor han blev leder af og deltager i Festspillet på Cumorah Høj i 1923, det første år et festspil blev opført her.

I 1926 blev han viet til May Elizabeth Jackson i Salt Lake Templet. De har to børn, Gloria May (Mrs. Reed Klein) og Brent, som er gift med Carol Lynn Smith. Der er nu fem børnebørn.

I 8 år var Præsident Dyer blikkenslager; han bestyrede en varme- og luftkonditionerings-afdeling for et entreprenørfirma, før han i 1949 oprettede sin egen grossistvirksomhed med stor succes.

Da han i 1954 blev kaldet til at præsidere over U.S.A.s Central States Mission havde han arbejdet i tre biskopråd og to højråd. Efter fire år som missionspræsident blev han opretholdt som første assistent i G.U.F.s Generalbestyrelse, og den 11. oktober 1958 blev han kaldet som assistent til De Tolvs Råd. Han virkede som europæisk missionspræsident fra 1960 til 1962.

En nær ven beskriver ham som „en dynamisk, velorganiseret og stærkt åndelig Guds mand". Han har viet sit liv til opbyggelsen af Kirken. Han er en virkelig karrière-missionær, med sans for at finde sjæle og føre dem ind i riget, og har den gave og kraft at kunne opildne andre i denne hellige sag.

Hans dristige, begejstrede, inspirerende ledelse som præsident for Den europæiske Mission og hans utrættelige bestræbelser skabte en vældig opbrusen af missionærarbejdets succes over hele Europa. Hans instruktive budskaber til missionærerne, hyppige konferencemøder, inspirerende taler, kloge og erfarne råd, og varme, opmuntrende, personlige samtaler med hver enkelt missionær førte forbavsende resultater med sig. Han gav missionærerne den betagende udfordring at 'vidne ved Ånden' og inspirerede dem til at vide, at den eneste effektive måde at forkynde Evangeliet på, er ved 'overbevisningens stemme' i vidnesbyrd der ledes af Åndens kraft. Han bønfaldt missionærerne om at leve således, at de kunne gøre sig fortjent til Åndens ledsagelse, og at være uden frygt når de bar deres vidnesbyrd.

Den 5. oktober 1967 blev Ældste Dyer ordineret som apostel. I hans nye stilling vil hans dybe åndelighed og stærke lederegenskaber velsigne hele Kirken. O

Marion D. Hanks

I næsten 15 år har Ældste Marion D. Hanks været medlem af De Halvfjerds' Første Råd. Han blev opretholdt i denne stilling i oktober 1953. I disse 15 år har han udmærket sig som en god ven og rådgiver for de unge og har vist sig at have dyb indsigt og mod, og begge disse egenskaber har fundet anvendelse på vidt forskellige problemer. Han er en populær taler i borgerlige forsamlinger over hele landet og vil fortsat yde et bemærkelsesværdigt bidrag til Kirken som redaktør for Era of Youth.

Ældste Hanks er født den 13. oktober 1921 i Salt Lake City, og var kun to år gammel, da hans fader døde. Han og hans seks søskende blev opdraget af moderen. En barndomsven fortæller en begivenhed fra Ældste Hanks's ungdom, som genspejler hvordan hans moders belæringer var, og mønsteret for hans eget liv: „Jeg kan stadig se ham gå op ad Center Street, med en kasse købmandsvarer på skulderen, uddelende dem til nogen, som syntes at trænge mere til dem end hans egen moders hårdt trængende familie."

Foruden stærke skuldre udviklede han også fingernemhed og sportslige færdigheder, og disse egenskaber fulgte ham gennem hele hans skoletid, ja, endnu i dag anses Ældste Hanks for en dygtig og beslutsom håndboldspiller.

Hans træner på universitetes basketball-hold har sagt, at han var den bedste unge basketball-spiller med store muligheder, han havde set på University of Utah. Men han sagde nej til et stipendium for i stedet at fuldføre en mission i U.S.A.s nordlige stater. Efter at være blevet diakon mange år tidligere sad han ofte oppe til langt over midnat for at læse Shakespeare og Kirkens Standardværker.

Under 2. Verdenskrig gjorde han tjeneste på en undervandsbådsjager i Stillehavet, og efter krigen frekventerede han University of Utah og tog juridisk eksamen. Men i stedet for at praktisere som advokat arbejdede han med Kirkens seminarie- og institutsystem, indtil han blev kaldet til De Halvfjerds' Første Råd. Han underviser stadig i en institutklasse, som ofte er lige så overfyldt som et stavskonference-møde. Hans største glæde, påstår han, er at hjælpe og opmuntre folk i deres søgen efter lys og sandhed.

Ældste Hanks er gift med Maxine Christensen, og de har fem børn: Susan Gay, 17 år, Nancy Marie, 16 år, Ann Elizabeth, 14 år, Mary Linda, 11 år, og Richard Duff, 8 år.

„Der er en bemærkelsesværdig slags magnetisme ved Duff, som han kærligt kaldes af sine venner," siger en nær ven. „Blandt hans kammerater er der blevet tilbragt hele aftener med at udveksle det, der efterhånden er blevet kendt som 'Duff Hanks'-historier — om hans velvilje, hans kærlighed, hans humor, hans omsorg, hans dristige sind, hans gode gerninger."

Han har kæmpet mangen en stille kamp for at bringe fred blandt menneskene. Han har taget mangt et modigt standpunkt for at sikre, at et menneske eller et problem er blevet behandlet fair.

En anden bekendt bemærker: „Han giver af sig selv og sine goder, rigeligt og uden bagefter at huske det. Han købte et sæt tøj til mig, da jeg skulle på mission, og han selv trængte til et. Jeg vil aldrig glemme ham." Den sjældne gave han har, at bekymre sig tilstrækkeligt til at gøre noget, fik ham fornylig til at diktere mere end 400 personlige breve til hustruer og forældre til soldater, som han havde truffet, medens han var i Vietnam under sin kaldelse til Orienten og Hawaii. Han har været aktivt engageret i mental sundhed, fremstød for United Fund, spejderarbejdet, arbejdet i Forældre-Lærer Foreningen, Komiteen for Fysisk Egnethed (under Præsident Dwight D. Eisenhower), og to gange som delegeret til Strategic War College i Carlisle Barracks, hvor hans deltagelse og bønner endnu huskes af andre delegerede. Han har i sandhed høstet respekt og kærlighed hos de utallige tusinder, som har haft det privilegium at lære ham personligt at kende eller har hørt om ham. ○

De to nye medlemmer af De Halvfjerds' Første Råd har en vidt forskellig baggrund, og bringer en lang og imponerende række af resultater til deres nye kald: Den ene, Ældste Hartman Rector, Jr., har været medlem af Kirken i 16 år, og den anden, Ældste Loren C. Dunn, er søn af en stavspræsident.

Hartman Rector jr.

Ældste Hartman Rector, Jr., som nu er 43 år gammel, har i fem år virket som senior-præsident for 542. kvorum af halvfjerds i Potomac Stake, og er program- og budgetanalytiker ved Amerikas Landbrugsministeriums kontor for budget og økonomi. Han er født den 20. august 1924 i Moberly, Missouri, som søn af Hartman og Vivian Fay Garvin Rector, og voksede op på en farm i nærheden af Moberly, hvor han tog eksamen fra high school og junior college. Efter at have aftjent sin værnepligt som flyver i flåden giftede han sig i 1947 med Constance Kirk Daniel fra Moberly og blev farmer i Missouri, indtil han blev indkaldt til aktiv tjeneste under Korea-krigen. Denne tjeneste varede til 1958. Det var under krigen, at han traf Mac Donald Johnson, en trofast sidste dages hellig soldat, som lærte ham Evangeliet. En tidlig forårsdag, den 25. marts 1952 blev Hartman Rector, Jr., døbt i udkanten af Tokio, i vand der var omtrent 35 grader varmt. Hans dåb symboliserer på udmærket måde det usigelige gode der udføres af tusinder af trofaste sidste dages hellige soldater, som har delt Evangeliets principper med kammerater og andre bekendte. Søster Rector blev også døbt i marts 1952.

Under sin militære løbebane (han er kaptajn i reserveflåden) studerede Ældste Rector ved universiteter i Kentucky, Minnesota, Georgia og Californien. Efter Koreakonflikten blev han ansat som markedsanalytiker ved Amerikas Landbrugs-departement.

Hans aktiviteter i Kirken har været forskelligartede og rige på erfaring: Søndagsskolelærer i fire år, G.U.F.-forstander i wardet i to år, stavsmissionær i fire år (i hvilket tidsrum han døbte 47 personer), missionspræsident i Washington Stav i et år, G.U.F.-forstander i staven i tre år, og for øjeblikket seminarielærer i wardet og præsident for det 542. kvorum af halvfjerds.

Søster Rector er for øjeblikket anden rådgiver i præsidentskabet for Potomac Stavs Hjælpeforening.

På grund af deres kærlighed til Kirkens bøger har familien Rector udskiftet deres andre bøger med Kirkens bøger. Broder og søster Rector har syv børn: Joel Kirk, 19 år, for øjeblikket missionær i den sydbrazilianske mission, Kathryn Gavin, 17 år, Laura Constanze, 16 år, Linda Marie, 14 år, Daniel Hartman, 11 år, Lila, 6 år, og John Marcus, 2 år.

Om sin omvendelse fortæller Ældste Rector: „Hvordan blev jeg interesseret i Evangeliet? Jeg har hele mit liv søgt efter sandheden. Jeg plejede at bede, og jeg tænker jeg har bedt den samme bøn tusinder af gange: 'Kære Herre, jeg beder dig lede mig til sandheden. Vis mig sandheden!' Det er alt hvad jeg nogensinde kaldte det, og alt hvad jeg virkelig kalder Kirken — sandheden. Jeg er ligesom Will Rogers. Han sagde: 'Alt hvad jeg ved, er det jeg læser i aviserne' — nuvel, alt hvad jeg kender som er værdifuldt, er det, som jeg har lært siden jeg sluttede mig til Kirken."

Da Præsident McKay kaldte ham til De Halvfjerds' Første Råd, sagde han: „Jeg vil gerne have du skal vide, at Herren elsker dig, og det gør vi også." På denne måde slutter en mand, som blev døbt 11 måneder efter at Præsident McKay blev Kirkens Præsident, sig nu til Præsident McKay og andre Generalautoriteter i arbejdet med at forkynde sandheden til alle mennesker. O

Loren C. Dunn

Ældste Loren C. Dunn har i fire år virket som første rådgiver i New England States Missionspræsidentskab, og er kommunikationsdirektør for New Englands Økonomiske Udvikligsråd, som har hovedkvarter i Boston.

Ældste Dunn er født den 12. juni 1930 som søn af afdøde Alex F. Dunn og Carol Horsfall Dunn. Hans fader var stavspræsident for Tooele Stav i 20 år og udgiver af Tooele's Transcript-Bulletin. Fra 1949 til 1953 frekventerede Ældste Dunn BrighamYoung University (tog eksamen i journalistik), hvor han var medlem af det basketballhold som vandt den nationale åbne turnering i New York i 1951. Holdet turnerede også i Sydamerika. Han fuldførte derpå en mission i Australien, hvor han var rådgiver til missionspræsidenten. De næste to år aftjente han sin værnepligt i den amerikanske hær i Europa.

Efter at være kommet hjem blev han redaktør for sin faders avis i 1958. I 1959 giftede han sig med Sharon Longden, datter af Ældste John Longden, som er assistent til De Tolvs Råd, og LaRue Carr Longden. De har to børn: Kevin, 7 år, og Kimberly, 2 år. I 1961 forlod Ældste Dunn familiens avis og rejste østpå til Boston University, hvor han tog sin doktorgrad i reklameteknik i 1966. Han arbejdede som assisterende reklamedirektør for Herald Tribune's Frisk Luft-kampagne i New York, og i 1963 fik han sin nuværende stilling i New Englands Råd. Ældste Dunn, som nu er 38 år gammel, er direktør for Boston Rotary Club, formand for Spejder-Rådet i det østlige distrikt, Algonqunin, gæsteforelæser ved Boston University's Samfærdselskole, og medlem af adskillige professionelle presse- og reklameforeninger. Han har virket som gruppeleder for SDH-værnepligtige, som rådgiver for spejderne, forstander for New England States Missions-G.U.F., og rådgiver i et kvorum-præsidentskab for ældsterne i wardet. Søster Dunn arbejder for øjeblikket som præsidentinde for G.U.F. i Boston Stake.

En ansporende faktor i Ældste Dunn's liv har været hans fader. „For mig var min fader det største menneske jeg nogensinde har kendt. Han lærte mig — selv om han selv havde meget travlt — at det ikke nødvendigvis er hvor megen tid man tilbringer med sin familie, men hvorledes man bruger den, der har den største indflydelse. Gennem små bemærkninger og på personlige måder lod han os vide, at han var dybt interesseret i os. Jeg husker især den store vægt der blev lagt på familiebøn i vort hjem, og den atmosfære det skabte. Da Præsident McKay kaldte mig til denne stilling, gav han mig den udfordring at fuldføre kaldet på en måde, som ville være i overensstemmelse med hvad min fader ville ønske jeg skulle gøre, og det er tilstrækkelig udfordring for et helt liv. Det er en meget stor ære at arbejde i denne Kirke i en hvilken som helst stilling, og det er især noget der kan skabe ydmyghed at blive optaget som en af Generalautoriteterne."

DEN DANSKE STJERNE lykønsker alle disse fire mænd til derens nye kaldelser, og er overbevist om, at deres fremtidige arbejde vil være til umådelig gavn for Kirken og for menneskeheden. O

Taler af Det Første Præsidentskab på den 138. årlige generalkonference i april 1968.

Følgende er den fuldstændige tekst til Præsident David O. McKay's tale ved åbningsmødet ved den 138. årlige Generalkonference i Salt Lake Tabernaklet fredag den 5. april kl. 10. Oplæst af hans søn, David Lawrence McKay.

Præsident Mc Kay's åbningstale ved det indledende møde

Mine kære brødre og søstre og venner blandt radiolyttere og fjernseere: I dette øjeblik er der kun ét stort ønske i mit hjerte, og det er at Herrens Ånd og ånden ved denne store konference må føles i ethvert hjem og i ethvert hjerte i Kirken, så vel som i alle andre menneskers hjem og hjerte overalt hvor udsendelsen af de forskellige møder, som vil blive udsendt over hele verden, kan nå frem.

Jeg beder om Herrens velsignelser, ikke blot under dette møde, men over alle møderne under Kirkens 138. årlige konference.

Mit hjerte er fuldt af taksigelse for vore velsignelser og for Guds store kærlighed til sine børn. Jo ældre jeg bliver, jo mere taknemmelig og imponeret er jeg over Jesu Kristi Evangeliums strålende sandheder og store muligheder.

Jeg påskønner medlemmernes loyalitet, tro, næstekærlighed og bønner. Da jeg er klar over det store ansvar, der påhviller mig nu til morgen, hvor jeg skal give Kirken et budskab ved en Generalkonference, beder jeg oprigtigt om Hans vejledning, og om jeres tro og bønner.

Jeg byder alle dem, der er tilstede i dette historiske Tabernakel, som blev bygget på Tempelpladsen af vore pionerer for hundrede år siden, og alle som lytter, hjertelig velkommen, og beder at Guds velsignelser vil være med hver eneste af jer i rigt mål.

Den 14. april vil der overalt i den kristne verden blive fejret den største begivenhed i historien — Jesu Kristi opstandelse. Apostlen Paulus erklærede, da han talte om denne begivenhed: „Men er Kristus ikke opstået, så er vort budskab jo tomt .. Så kommer vi også til at stå som falske vidner om Gud, fordi vi har vidnet imod Gud, at Han opvakte Kristus." (1. Kor. 15:14-15.)

Den, som således kan vide om den elskede Forløser, har sin sjæl forankret i evig sandhed. I vor tid er den mest direkte bekræftelse på, at Jesus opstod fra graven, at Faderen og Sønnen viste sig for Profeten Joseph Smith, nitten hundrede år efter den begivenhed, som kristenheden vil fejre nu til påske.

At menneskets ånd triumferende går gennem dødens porte ind til evigt liv er et af de strålende budskaber, som Kristus, vor Forløser, gav os. For Ham er dette jordiske liv kun en dag, og dets afslutning kun livets solnedgang; døden, som kun er en søvn, efterfølges af en strålende opvågnen i det evige riges morgen. Da Maria og Martha så deres broder kun som et legeme i den mørke og tavse grav, så Kristus ham stadig som et levende væsen. Denne kendsgerning gav han udtryk for med nogle få ord: „Lazarus . . er sovet ind." (Johs. 11:11.)

Hvis enhver, som deltager i påskegudstjenester, vidste, at den korsfæstede Kristus virkelig opstod af graven den tredie dag — at Hans Ånd efter at have været sammen med andre i Åndeverdenen, atter vakte Hans gennemstukne legeme til live, og efter at have færdedes blandt menneskene i et tidsrum af fyrretyve dage opsteg som en herliggjort sjæl til sin Fader — hvilken velsignet fred ville der så ikke komme til sjæle, som nu er besværet af tvivl og uvished!

Begyndelsen til den første kristenhed blev grundlagt, fordi apostlene i deres indre var klar over Opstandelsens virkelighed. I over 4,000 år havde mennesket set ned i graven og kun set afslutningen på livet. Af alle de millioner, som var gået derned, var ikke en eneste nogensinde vendt tilbage. „Der var over hele jorden ikke en eneste tom grav. Intet menneskeligt hjerte troede, ingen menneskelig stemme forkyndte, at der fandtes en sådan grav — en grav, der var plyndret af en sejrsmagt, som var stærkere end menneskets store fjende, døden."

Det var derfor et nyt og strålende budskab, som engelen kom med til den kvinde, som frygtsomt og kærligt havde nærmet sig den grav, hvor Jesus var blevet begravet: „I søger efter Jesus fra Nazaret, den korsfæstede; Han er opstanden, Han er ikke her." (Mark. 16:6.)

Hvis et mirakel er en overnaturlig begivenhed, hvis forudgående kræfter ligger inden for menneskets begrænsede viden, så er Jesu Kristi Opstandelse alle tiders mest storslåede mirakel. I dette mirakel er Guds almagt og menneskets udødelighed åbenbaret.

Opstandelsen er et mirakel, men kun i den betydning, at det ligger uden for menneskets fatteevne og forståelse. For alle, som anerkender det som en kendsgerning, er det

kun en tillkendegivelse af en ensartet livslov. Fordi mennesket ikke forstår loven, kalder han den et mirakel. En skønne dag vil menneskets oplysning føre denne betydningsfulde begivenhed ud af mysteriets mørke og ind i forståelsens brede dag.

At den bogstavelige Opstandelse fra graven var en realitet for disciplene, som kendte Kristus, er ganske sikkert. I deres sind var der absolut ingen tvivl. Der var vidner til kendsgerningen. De vidste det, fordi deres øjne så, deres øren hørte og deres hænder følte den Opstandne Forløsers legemlige nærhed.

Ved Jesu død blev apostlene grebet af tungsind. Da Han lå død, brast næsten alt deres håb. Deres stærke sorg, de tydelige forberedelser til en permanent begravelse, belyser tilsammen den udbredte frygt for, at Israels forløsning havde slået fejl.

Til trods for Kristi ofte gentagne forsikringer om, at Han ville vende tilbage til dem efter døden, syntes apostlene ikke helt at fatte det. Ved korsfæstelsen var de forfærdede og skuffede. I to et halvt år var de blevet opmuntret og inspireret ved Kristi nærværelse. Men nu var Han borte. De var ladt alene tilbage, og de syntes forvirrede, frygtsomme, hjælpeløse; kun Johannes stod ved korset.

Verden ville aldrig være blevet grebet af mænd så vaklende, tvivlende, fortvivlede sind, som apostlene havde på korsfæstelsens dag.

Hvad var det, som pludselig forandrede disse disciple til tillidsfulde, frygtløse, heltemodige forkyndere af Jesu Kristi Evangelium? DET VAR DEN ÅBENBARING, AT KRISTUS VAR OPSTÅET FRA GRAVEN. HANS LØFTER VAR BLEVET HOLDT, HANS MESSIAS-MISSION FULDBYRDET. Med en fremragende forfatters ord: „Det endelige og absolutte ægthedssegl var blevet sat på alle Hans påstande og en guddommelig myndigheds uudslettelige stempel på alle Hans lærdomme. Dødens mørke var blevet bandlyst ved det strålende lys fra deres Opstandne, Herliggjorte Herres og Frelsers nærværelse."

På beviset og vidnesbyrdet fra disse fordomsfri, skeptiske nye vidner til den Opstandne Kristus, vidner som ikke ventede noget, har troen på Opstandelsen sin uovervindelige grundvold.

Det direkte bevis på, at graven ikke indeholdt Jesus, er tredobbelt: (1) Den vidunderlige forvandling i Hans disciples ånd og arbejde; (2) Den praktisk talt altomfattende tro på den første Kirke, således som det berettes i Evangelierne; og (3) Det direkte vidnesbyrd fra Paulus, den første skribent i Det ny Testamente.

I selve begyndelsen af denne Tidernes Fyldes Forvaltning, sagde den 14 år gamle Joseph Smith:

„Jeg (så)to personer, hvis glans og herlighed trodser enhver beskrivelse, stående over mig i luften. Den ene af dem talte til mig, kaldte mig ved navn og sagde, idet han pegede på den anden: Denne er min elskede Søn. Hør Ham!" (Joseph Smith 2:17.)

Senere vidnede han således, idet han talte om virkeligheden af dette syn:

„Jeg havde set et syn; jeg vidste det, og jeg vidste, at Gud vidste det, og jeg kunne ikke fornægte det, og jeg vovede heller ikke at gøre det. Thi jeg vidste i det mindste, at ved at gøre så, ville jeg forsynde mig imod Gud og komme under fordømmelse." (Joseph Smith 2:25.)

Som bekræftelse på Kristi første apostles uigendrivelige vidnesbyrd forkynder Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige Profeten Joseph Smiths strålende syn:

„Og nu, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om Ham, er dette det sidste vidnesbyrd, som vi giver om Ham: at Han lever!

Thi vi så Ham ved Guds højre hånd, og vi hørte røsten, som vidnede, at Han er Faderens Enbårne" (Lære og Pagter 76:22-23.)

I lyset af så uigendriveligt vidnesbyrd, som blev givet ved de gamle apostles vidnesbyrd, der daterede sig fra nogle få år efter selve begivenheden, og i lyset af den vidunderlige åbenbaring i denne tidsalder om den Levende Kristus, synes det virkelig vanskeligt at forstå, at menneskene stadig kan fornægte Ham og kan tvivle på menneskets udødelighed.

„Hvordan kan vi så kende vejen?" (Johs. 14:5), spurgte Thomas, da han sad sammen med sine medapostle og deres Herre ved bordet efter aftensmåltidet på den mindeværdige aften, da Herren blev forrådt; og Kristi guddommelige svar var: „JEG ER VEJEN, SANDHEDEN OG LIVET." (Johs. 14:6.) Og det er Han! Han er kilden til vor trøst, vort livs inspiration, Ophavsmanden til vor frelse. Hvis vi ønsker at kende vort forhold til Gud, går vi til Jesus Kristus. Hvis vi ville kende sandheden om sjælens udødelighed, har vi eksempel på den i Frelserens Opstandelse.

Hvis vi ønsker at lære det idelle liv vi skal føre blandt vore medmennesker, kan vi finde et fuldkomment eksempel i Jesu liv. Hvad end vore ædle ønsker er, vore store forhåbninger, vore idealer i enhver fase af livet, kan vi se mod Kristus og finde fuldkommenhed. Når vi derfor søger en standard for moralsk manddom, behøver vi blot at gå til Manden fra Nazaret, og i Ham finde alle de dyder, der kræves for at danne det fuldkomne menneske.

De dyder, som tilsammen udgør den fuldkomne karakter, er SANDHED, RETFÆRDIGHED, VISDOM, GODGØRENHED og SELVBEHERSKELSE. Enhver af Hans tanker, ord og gerninger var i harmoni med den guddommelige lov og derfor sande. Forbindelseskanalen mellem Ham og Faderen var bestandig åben, så Han kendte altid den sandhed, som hviler på åbenbaring.

Hans ideal for retfærdighed sammenfattes i formaningen: „Gør mod andre, hvad du ønsker, at andre skal gøre mod dig." Hans visdom var så bred og omfattende, at den forstod menneskenes veje og Guds hensigter. Apostlene kunne ikke altid fatte betydningen og dybden af nogle af Hans enkleste udtalelser; de lovkyndige kunne ikke fange Ham, heller ikke forstå det bedste af Ham i en diskussion eller ved argumenteren; de største lærere var kun elever i Hans nærværelse. Enhver gerning, som er nedskrevet om Hans korte, men begivenhedsrige, liv, var en godgørende gerning, hvad der omfatter barmhjertighed og kærlighed. Hans selvbeherskelse, enten den viste sig i Hans magt over lidenskaber og lyster, eller i Hans værdighed og holdning, når Han stod foran sine

forfølgere, var fuldkommen — den var guddommelig.

Hvad er nu Kirkens lærdomme angående disse dyder og alt, hvad de omfatter? Hvis Kirken undlader at gøre menneskene sande, undlader at nære moralsk manddom, er der ingen grund til dens eksistens, og dens foregivende af at være Kristi Kirke er en farce.

Intet menneske kan være et sandt medlem af denne Kirke og ikke elske SANDHEDEN. At være sand er en af Kirkens fundamentale lærdomme. Når vi standser op for at tænke over, hvad dette betyder, begynder vi at blive klar over, hvilket betydningsfuldt element ved karakteropbygning sandheden er. Et menneske, som er sand, er oprigtig, er samvittighedsfuld, er hæderlig i alt, hvad han beskæftiger sig med; han er trofast til at opfylde sine forpligtelser; han er troværdig og flittig til at udføre sin pligt; han er sand mod sig selv og derfor også mod sine medmennesker og mod sin Gud.

Hvad RETFÆRDIGHED angår, så råber alle Kirkens lærdomme imod uretfærdighed, og dens fordømmelse er yderst alvorlig imod den, som sætter sig op mod sin broder. Medlemmerne formanes til at bruge deres myndighed retfærdigt, for „himlens kræfter kan ikke kontrolleres eller bruges uden ved retfærdighedens grundsætninger." (Lære og Pagter 121:36.) Retfærdighed er at yde ethvert menneske hans skyldighed. For at være retfærdig må man nødvendigvis være ærlig, fair, og upartisk. Man vil være respektfuld og ærbødig. Det er umuligt for et menneske at være retfærdig og samtidig være respektløs og uærbødig; for hvis man er respektløs og uærbødig, er man uretfærdig ved ikke at yde respekt og ærbødighed, hvor disse ting er fortjent. Sand manddom er i besiddelse af retfærdighed og er en egenskab ved den guddommelige natur.

ÆRLIGHED, som er indbefattet i retfærdighed, er den første dyd, som omtales i Kirkens trettende Trosartikel. Det er umuligt at forbinde manddom med uærlighed. For at være retfærdig over for sig selv må man være ærlig over for sig selv og over for andre. Dette betyder ærlighed i tale så vel som i gerning. Det betyder at undgå halve sandheder så vel som usandheder. Det betyder at vi er ærlige i hvad vi foretager os — når vi køber så vel som når vi sælger. Det betyder at en ærlig gæld aldrig kan sættes uden for loven, og at en mands ord er bedre end hans underskrift. Det betyder, at vi vil være ærlige, når vi har med Herren at gøre, for „sand ærlighed tager Guds fordringer i betragtning, så vel som menneskets; den yder Gud hvad Guds er, så vel som mennesket hvad menneskets er".

VISDOM — „Søg med flid og lær hinanden visdoms ord; ja, søg visdom i de allerbedste bøger, søg efter kundskab ved læsning og ved tro." (Lære og Pagter 88:118.) Således lyder Herrens befaling, som blev givet til denne generation gennem Profeten Joseph Smith, og man kan blive mere klar over den fulde betydning af den, når vi ved, at menneskets evige frelse — Guds største gave til mennesket — er afhængig af ens kundskab; thi „det er umuligt for et menneske at blive frelst i uvidenhed." (Lære og Pagter 131:6.) Visdom er den rette brug af kundskab og omfatter dømmekraft, evne til at sondre, klogskab, takt og studium. „At vide er ikke at være klog", siger Spurgeon; „mange mennesker ved en hel del og er alligevel store tåber. Der findes ikke en så stor tåbe som en tåbe, der ved noget. Men at VIDE HVORDAN MAN SKAL BRUGE VIDEN er at have visdom."

GODGØRENHED i sin fuldeste betydning er summen af moralske fortrin og omfatter enhver anden dyd. Den er det motiv, som tilskynder os til at gøre godt imod andre, og får os til at leve vort liv for Kristi skyld. Alle gerninger, som ydes af venlighed, af selvfornægtelse, af at hellige sig tilgivelse, af barmhjertighed, af kærlighed, udspringer af denne guddommelige egenskab. Så når vi siger, „vi tror at vi skal være godgørende", forkynder vi en tro på alle de dyder, som udgør en kristus-lignende karakter. En godgørende mand er venlig og sand mod sin familie, er aktiv til bedste for sin by og sit land og er en trofast arbejder i Kirken.

Selv om de dyder jeg har nævnt er vigtige, synes de dog ikke så praktiske og anvendelige i det daglige liv som dyden SELVBEHERSKELSE. Det er lige så umuligt at tænke på moralsk manddom uden selvbeherskelse som at adskille solskin fra dagen. Selvbeherskelse betyder at styre og regulere alle vore naturlige lyster, ønsker, lidenskaber og stemninger; og der er ikke noget, som giver et menneske en sådan karakterstyrke, som følelsen af selvovervindelse — at være klar over, at han kan få sine lyster og lidenskaber til at tjene sig, og at han ikke er deres tjener. Denne dyd indbefatter mådehold, afholdenhed, tapperhed, styrke, håb, ædruelighed, kyskhed, uafhængighed, tolerance, tålmodighed, lydighed, renhed. En af de mest praktiske af Kirkens lærdomme angående dette princip er Visdomsordet. Daglig øvelse i at holde denne befaling vil gøre mere til udvikling af sand moralsk manddom end noget andet jeg kender. Den er rigtig. Den handler hovedsageligt om lysten. Vis mig et menneske, som har fuldstændig kontrol over sine lyster, som kan modstå alle fristelser til at hengive sig til stimulanser, spiritus, tobak, marihuana og andre afskyelige narkotika, og jeg vil vise dig en ung mand eller et voksent menneske, som ligeledes har udviklet kraft til at kontrollere sine lidenskaber og ønsker. Når jeg i den sidste tid har læst om den overhåndtagende brug af disse stimulanser blandt vore studerende på højskolen og universitetet og blandt andre unge, er jeg blevet i høj grad foruroliget. Af hele mit hjerte advarer jeg de unge i vor Kirke og i dette land om, at de vil miste deres manddom og kvindelighed, hvis de hengiver sig til denne fristelse fra Satan. Et menneske, som hengiver sig til sine lyster, enten i hemmelighed eller på anden måde, har en manddom som ikke vil tjene ham, når han fristes til at hengive sig til sine lidenskaber.

Verdens seksuelle urenhed i dag er resultatet af tabet af sand manddom gennem tilfredsstillelse. Ukyske tanker har avlet ukyske ord, og ukyske ord ukyske handlinger. I Kirkens lærdomme kommer næst efter forbrydelsen mord forbrydelsen hor og seksuel ukyskhed. Hvis Kirkens medlemmer vil forblive sande mod deres tro på kyskhed og vil udvikle sand manddom ved at udøve selvbeherskelse på andre måder, vil de stå som et ledefyr, hvis stråler vil

gennemtrænge en syndefuld verden.

Vi lever sandelig i en vanskelig tidsalder, og mange mennesker i Kirken så vel som millioner ude i verden, er grebet af ængstelse; hjerterne er tunge af følelser af noget ondt. Ved Kristi korsfæstelse stod en lille gruppe mennesker over for en fremtid, som var lige så truende og fuld af varsler om noget ondt for dem som den, verden står overfor i dag. Deres fremtid, for så vidt angår Kristi triumf på jorden, syntes alt andet end mørk. De var blevet kaldet og beskikket til at være menneske-„fiskere", og Peter havde fået rigets nøgler. Til trods for alt dette, i den modløshedens time, da den Opstandne Kristus sagde til Peter, den modløse leder af de Tolv, som havde vendt sig til sit gamle erhverv, fiskeriet: „Simon, Johannes' søn, elsker du mig mer, end de andre gør?" svarede Peter: „Ja, Herre! du ved, at jeg har dig kær." Herren sagde: „Vogt mine lam!" (Johs. 21:15.) Ved den lejlighed blev Peter klar over sit ansvar, ikke blot som menneskefisker, men også som hyrde for hjorden. Det var på det tidspunkt, at han endelig og fuldstændigt forstod den fulde betydning af den guddommelige påmindelse: „Følg mig." (Johs. 21:19.) Med dette aldrig svigtende Lys havde disse tolv ydmyge mænd held til at ændre menneskenes kurs.

Jesu lærdomme kan anvendes akkurat lige så virkningsfuldt på samfundsgrupper og på nationale problemer som på enkeltpersoner, hvis menneskene blot ville prøve. Under vore bestræbelser på at udvikle sand manddom må vi anerkende Kristus som Vejen, Sandheden og Livet. Han er Menneskehedens Lys. I dette Lys ser mennesket tydeligt sin vej. Hvis det fornægtes snubler menneskesjælen i mørke. Det er sørgeligt, når enkeltpersoner og nationer slukker dette Lys — når Kristus og Hans Evangelium erstattes af jungleloven og sværdets styrke. Den største tragedie i verden i dag er, at den ikke har tro på Gud og Hans godhed.

Min sjæl frydede sig, da jeg læste følgende udtalelser fornylig af videnskabsmænd, som forkynder deres tro på Guds eksistens:

„Et fair og upartisk studium af videnskabelige fænomener har overbevist mig om, at Gud eksisterer, og at Han kontrollerer universet. Der er ‚central kontrol', og den kontrollerende magt er Gud. Som videnskabsmand finder jeg mine konklusioner angående Gud og universet bekræftet af Den hellige Skrift. Jeg tror virkelig på disse Skrifter. Jeg tror alt hvad de siger angående oprindelsen og styrelsen af dette univers. Skriften og videnskaben er enige. Det vil sige, når Skriften fortolkes klogt og på rette måde."

(Earl Chester Rex, M. Sc., University of Washington, matematiker og fysiker, professor i fysik, George Pepperdine College — Church News, 18. november 1967.)

En anden erklærer:

„Hvor som helst jeg vender mig hen i videnskabens rige er der bevis på et Højere Væsens plan, lov og orden . . . Ja, jeg tror på Gud. Jeg tror på en Gud, som ikke blot er en almægtig Guddom, som skabte og opretholder dette univers, men en Gud som bekymrer sig om kronen på sit skabelsesværk — mennesket."

(Cecil Noyce Haman, Ph. D., Purdue University, professor i biologi og formand for den videnskabelige og matematiske afdeling ved Ashbury College; Deltager i undersøgelser ved Oak Ridge Instituttet for atomforskning — Deseret News, 21. februar 1968.)

Og en tredie erklærer:

„Mennesket kan ikke tro på Guds eksistens uden at gøre noget ved det. Tro på en personlig Gud vil påvirke ens opførsel over for ens medmennesker, ens indstilling til livet og ens opfattelse af motiveringen og formålene bag det materielle univers."

(Wayne U. Ault, Ph. D., Columbia University, geokemiker, for øjeblikket ved det geologiske undersøgelsesdepartement, De Forenede Staters regering — Church News, 10. februar 1968.)

Evangeliet, de glade tidender om stor glæde, er menneskehedens sande vejleder; og den mand eller kvinde er lykkeligst og mest tilfreds, som lever nærmest dets lærdomme, som er hadets, forfølgelsens, tyranniets, herskersygens, uretfærdighedens antiteser — alle de ting, som fostrer trængsler, ødelæggelse og død over hele verden. Hvad solen på den blå himmel er for jorden, som kæmper sig fri af vinterens greb, er Jesu Kristi Evangelium for de sørgende sjæle, som længes efter noget højere og bedre end det menneskeheden endnu har fundet på jorden.

Hvilken strålende tilstand vil der ikke være i denne gamle verden, hvis det virkelig kan siges til Kristus, menneskehedens Forløser: „De leder allesammen efter dig." (Mark. 1:37.) Egenkærlighed, misundelse, had, løgn, tyveri, bedrageri, ulydighed, strid og kamp blandt nationerne vil da ikke findes mere!

Brødre og søstre, jeg har fra min barndom elsket den sandhed, at Gud er et personligt Væsen, og virkelig er vor Fader, som vi kan nærme os i bøn og modtage svar fra. Mit vidnesbyrd om den Opstandne Herre er lige så virkeligt som Thomas' han som sagde til den Opstandne Kristus, da Han viste sig for sine disciple: „Min Herre og min Gud!" (Johs. 20:28.) Jeg ved, at Han lever. Han er Gud, der har tilkendegivet sig i kødet; og jeg ved, at „der er ikke under himmelen givet mennesker noget andet navn, hvorved vi kan frelses." (Ap Gern. 4:12.) Jeg ved, at Han vil rådslå med sine tjenere, som søger Ham i ydmyghed og retfærdighed. Jeg ved, fordi jeg har hørt Hans røst og har modtaget Hans vejledning i sager der angår Hans rige her på jorden, jeg ved at Hans Fader, vor Skaber, lever. Jeg ved, at de viste sig for Profeten Joseph Smith og åbenbarede ham de åbenbaringer, som vi nu har nedskrevet i Lære og Pagter og i andre af Kirkens værker. Denne viden er lige så virkelig for mig, som det der sker i vort daglige liv. Når vi lægger os om aftenen ved vi — vi har vished om det — at solen vil stå op om morgenen og udgyde sin herlighed over hele jorden. Lige så nær er kundskaben om Kristi eksistens og guddommeligheden af denne Gengivne Kirke for mig.

Medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er under forpligtelse til at gøre den syndfri Menneskesøn til deres ideal — det eneste Fuldkomne Væsen, som nogensinde har gået på jorden.

Gud velsigne Kirken, især vore unge mennesker, som

skal opretholde dens standarder. Gud velsigne fædre og mødre og lærere, som indpoder denne tro i de unges hjerter og forkynder den over hele verden, det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. O

Det følgende er hele den tale, som præsidenten for Det Første Præsidentskab, præsident Hugh B. Brown, holdt ved det ordinære Præstedømmemøde på den 138. årlige konference, lørdag aften den 6. april 1968, i Salt Lake Tabernaklet.

Præsident Brown taler ved Generalkonferencens præstedømmemøde

Brødre i Præstedømmet! Vi er i aften samlet her i dette dejlige Tabernakel og i hundreder af kirker og på andre mødesteder over hele USA og Canada, til den utvivlsomt største Præstedømmeforsamling i denne uddeling, tillige med et stort publikum, som har fulgt os over fjernsynet.

Vi mødes ofte i vor Kirkes grundlæggers og leders, Vor Herres og Frelsers, Jesu Kristi navn, om hvis guddommelighed vi ydmygt bærer vidnesbyrd.

Under ledelse af Hans profet præsident David O. McKay, udsteder Det Første Præsidentskab en formaning og en befaling, som er rettet til ungdommen og til de voksne — kort sagt til alle Kirkens medlemmer og til vore medmennesker overalt. Men vor appel er hovedsagelig til Jer, som er i den interessante, men temmelig vanskelig periode mellem barn og voksen, som kaldes ungdomstiden, da I ikke længere bøjer Jer for barndommens strenge kontrol, men heller ikke er rede til at tage ansvar, som følger med, når man bliver voksen.

Hav den udfordrende kendsgerning i erindring, at Jeres mål ikke er at uddistancere andre, men at overgå Jer selv; at begynde i dag med at blive den person, I ønsker at blive, at udødeliggøre i dag alle de morgendage, der ligger forude, for at Jeres liv må få evig betydning. Bevar en uslukkelig trang til at lære.

Hver eneste af Jer er arving til tiden. De, der er gået før Jer, har delvis opdaget og åbenbaret en vidunderlig verden med ubegrænsede ubrugte områder forude.

Ved forskellige lejligheder har vi anmodet vore unge mennesker om at bibeholde deres lattermildhed selv op i årene. En sund humoristisk sans vil være en sikkerhedsventil, som vil sætte Jer i stand til at anvende en lettere holding over for svære problemer, og til at lære noget mere om løsning af problemer, som „sved og tårer" ofte ikke formår at løse. En linie fra Ordsprogenes Bog giver os det råd, at „Et glad hjerte er en god lægedom; men et nedslået mod udtørrer benene". (17:22)

Vi lever i et hurtigt bevægende og forandrende samfund, hvis udfordringer er frygtindgydende i størrelse og forvirrende ved deres indviklethed. Vi lever i en atomalder med stadig bevægelse, handling og revolutionære begivenheder. En ny verden trænger sig ind på os med overraskende pludselighed og foruroligende kraft — en verden, som straks er mistænkelig og ildevarslende. Tiden kræver, at vi forbereder os på at møde fremtidens krav, at bringe de ofre, der er krævet, at nyde dens belønninger og uvurderlige privilegier og tilpasse os forandringens universelle lov.

Til dette er vor første formaning til Jer „Vær beredt". Forbered Jer hele tiden og fortsæt med at forberede Jer til fremtiden — Jeres fremtid — hvortil I forventes at gøre strålende indsats. Menneskets flugt gennem livet støttes af dets kundskabs kraft.

I må hver især stå ansigt til ansigt med og løse spørgsmålet om, hvad I skal lave efter I er færdige med skolen. Dette er et af livets centrale spørgsmål, som skal besvares af Jer selv, med beslutsomhed og begejstring. Jeres svar vil, hvis det støttes af mod og udholdenhed, for en stor del komme til at bestemme resten af Jeres liv. Det er derfor af umådelig stor vigtighed.

Men der vil være fristelser og ting til at trække ned langs hele vejen — listig hvisken, der forsøger at få Jer til at forsage Jeres søgen efter kundskab og lede Jer ind på farlige omveje. Pas derfor på, at I ikke giver efter for fristelser, der af og til kommer, og som altid er falske og ødelæggende for sjælen, fristelser, der lokker til at nyde de ting, som Gud har sagt ikke er gode for mennesket.

Den forberedelse, som vi formaner, er kun et andet ord for uddannelse med dets følgende diciplin, hvadenten den er påtvungen eller frivillig.

Jeg citerer Robert G. Ingersol, den amerikanske for-

fatter, som i hvert fald ikke var tilskyndet af et religiøst motiv, men som brugte sine fantastiske talegaver som våben mod sine almene fjender. „Jeg tror, mine herrer, at alkohol til en vis grad demoraliserer dem, der fremstiller den, dem, der sælger den, og dem, der drikker den. Jeg tror, at lige fra det tidspunkt den kommer ud ad de bugtede og giftige gange i brænderiet, og til den tømmes ud i forbrydelsernes helvede, i døden, og i uærligheden, så demoraliserer den enhver, der rører den. Jeg tror ikke, at nogen kan tænke på dette uden at være forudindtaget imod de forbrydelser, som denne vædske forårsager. Alt hvad I har at gøre, mine herrer, er at tænke på de menneskevrag, der ligger på begge sider af dødens flod — på dem, der har begået selvmord, på de vanvittige, på fattigdommen, på uvidenhed, på lidelsen, på de små børn, som haler i de falmede klæder på deres grædende og fortvivlede mødre, der beder om brød; på de store mænd, den har ødelagt, på de millioner, der har kæmpet med indbildte slanger, fremkommet på grund af denne djævelske ting. Og når I tænker på fængslerne, på stiftelserne, på fanger og på skafotterne på begge sider af floden — så undre jeg mig ikke over, at ethvert menneske med normal tankegang er forudindtaget imod dette forbandede stof, kaldet alkohol."

Lad ikke nogen overbevise Jer om, at den forkerte brug af nakotika, som er ved at blive temmelig almindelig på nogle universiteter, kan være gavnlig på nogen måder. Nogen vil måske sige til Jer, at bare nogle drag får sjælen til at folde sig ud, men Al Capp sagde til os i en af sine komiske stykker: „Marihuana og LSD udvider sjælen på samme måde, som atombomben udvidede Hiroshima." Robert M. Hutchins fra universitet i Chicago har sagt: „Jeg er ikke nervøs for den økonomiske fremtid, jeg er nervøs for Jeres moral... Den mest underfundige, den mest lamslående fare I vil møde i livet, er faren for korruption.

Fra hvert fald fra retfærdige sandheders ophøjede veje, for hver grov fejl, som ødelægger sjælen, med den sjæls tungsind og ensomhed må vi betale ved den forsinkede rejses mål.

Husk at høstens lov er ubønhørlig. Som I sår, således skal I høste. Brugen af en hvilken som helst skadelig substans vil hindre Jeres fremskridt imod Jeres mål.

I Kirken har uddannnelse altid været den første forpligtelse en generation havde over for sine efterkommere og over for sig selv. Hver eneste af os er en guddommelig begavet, evig og intelligent skabning. Det er derfor vor pligt at opmuntre og bevare den søgende ånd, at lære og at fortsætte med at lære alt muligt om os selv, vore medmennesker, vort univers, og om Gud, som er vor Fader.

Profeten Joseph Smith sagde: For at blive frelst må et menneske sejre over alle sine fjender af hvilken uvidenhed ikke er den ubetydeligste". Hans dybe og varige interesse for uddannelse viste sig bl. a. ved at han grundlagde det første uddannelsesprogram for voksne i Amerika — Profeternes Skole.

Skønt de emigrerede Hellige var travlt optaget af at bygge et tempel og af at prædike det nyligt gengivne Evangelium, blev de alligevel formanet af Herren gennem profeten, til at belære hinanden om „tingene både i himlen, på jorden, og under jorden (almindelig viden), de ting, som har været (historie), de ting, som er (aktuelle begivenheder), de ting, som snart vil ske (profeti), de ting, som er hjemme, de ting, som er ude; krigene og nationernes forvirring, og de straffe, som kommer over landet, og også et vist kendskab til lande og kongeriger. Kort sagt, en almindelig og omfattende uddannelse.

De første mormon-pionerer bibeholdt — til trods for stadig forfølgelse, evindelig flytten fra sted til sted, og optaget af sliddet med at opdyrke ørkenen — uddannelsen, som det vigtigste i deres tankegang og lære. De bragte bøger, kort og lærebøger om mange emner med sig tværs over ørkensletterne.

Som bevis på deres interesse for lærdom grundlagde de første kolonister, kort efter at de var kommet til Utah, University of Deseret, — der senere blev til University of Utah. Kort efter grundlagde de Brigham Young Akademiet, Ricks College, og tredive andre nye skoler, støttet af Kirken og hver eneste med Brigham Youngs befaling til professer Karl G. Maeser som ledetråd, at intet måtte læres, ikke engang alfabetet eller gangetabellen, uden Guds Ånd!

For nylig fremkom Det Første Præsidentskab med en erklæring om emnet uddannelse. Deri hedder det: „Kirken har længe opmuntret sine medlemmer, især ungdommen, til enten at tage en universitetsuddannelse eller også at dygtiggøre sig i en eller anden profession."

I vort hurtigt voksende industrielle samfund er uddannelse blevet en nødvendighed, for med mindre vore unge mennesker er faguddannede, vil de ikke være i stand til at få en værdig og fordelagtig beskæftigelse i fremtiden.

„De stillinger, hvortil der ikke kræves nogen uddannelse eller faguddannelse bliver færre fra år til år og vil snart ikke eksistere længere. Derfor tilskynder vi kraftigt vore unge mennesker til at beskæftige sig med et eller andet studie efter at de har afsluttet skolen. Af samme vigtighed er valget af uddannelsesprogram som tager hensyn til hver enkelts interesser, evner og mål."

Når I skal vælge det bedste teoretiske program for fremtiden, vil I have brug for hjælp og vejledning. Bed først Jeres forældre om råd. De har kendt Jer længere end nogen anden og har størst indsigt i, hvad der kan blive til glæde og gavn for Jer i livet. De er stærkt interesseret i Jeres fremtid; de elsker Jer med en selvopofrende hengivenhed, som får dem til at sætte Jeres vel foran alt andet. De fleste af Jer er også afhængige af deres økonomiske støtte.

Dernæst skulle I bede Kirkens ledere om hjælp. Mange af dem har erfaringer på mange områder. De vil være glade for at rådføre sig med Jer, og vil være med Jer i denne søgen efter guddommelig vejledning.

Lærerne ved seminarierne og institutterne vil også hjælpe Jer til at forstå og bruge Kirkens undervisningsprogram. Andre lærere med særlig faguddannelse vil være glade for at fortælle Jer om deres interesseområder.

Den endelige beslutning er imidlertid op til Jer selv. I kan rådføre Jer med andre mennesker, og gennemgå Jeres prøver og give Jer selv en karakter efter standpunktet, og derved få en bedre forståelse af Jer selv og Jeres muligheder; men I skal vurdere alt det, der er til rådighed, skabe en lyst til det bedste og så, med brændende ærgerrighed og med utrætteligt mod skal I tage den afgørende, uigenkaldelige beslutning. Husk på, at det vigtigste er ikke hvad I gør, men at I er istand til at gøre det bedst muligt, efterhånden som I finder frem til den aktivitet, som giver Jer stadig udfordring og inspiration.

Måske bestemmer I Jer til at gå på teknisk skole eller at gå i lære, for at forberede Jer til et erhverv. Også her kræver vor tekniske tidsalder grundig uddannelse.

Brigham Young, der selv var maler og glarmester, sagde: „Jeg tror på uddannelse, men jeg ønsker at se piger og drenge komme ud af skolen med uddannelsen helt ud i fingerspidserne, såvel som i deres hjerner."

I kan studere på Teknisk Skole, Polyteknisk Læreanstalt eller på Universitetet, og måske kan I lære det, I har besluttet Jer til, under militærtjenesten.

Mange specialskoler tilbyder uddannelse i kunst, musik, drama, dans, elektronik, forretningsvæsen — og endda føring af kraner og svær bygningsmaterial. Det meste af denne undervisning er udmærket, men studenten skal skelne og vælge og være sikker på, at det han vælger, vil føre ham frem mod målet, der er at lære så meget som muligt inden for hans interesseområde og så vidt hans evner rækker.

Forretninger og firmaer antager elever efter at de har fået deres eksamen fra skolen, og giver dem en oplæring med en minimumsløn.

Vi anmoder stærkt alle, der har evner, ærgerrighed og gå-på-mod, til at fortsætte deres uddannelse på gymnasie-planet og videre frem. Intet ungt menneske skulle sigte lavere end hans kvalifikationer begrunder. Verden af i morgen vil gøre plads for specialister, som er optrænet i matematiske formler, at føre en sag i retten, at opdage en kur mod dødelige sygdomme, at udvikle en ny og bedre landbrugsteknik, etc.

Vi ønsker at opmuntre og støtte studenterne til at fuldføre en højere akademisk, religiøs og social uddannelse.

Alle Sidste Dages Hellige kan selvsagt ikke studere i Kirkens egne skoler. Derfor er der blevet oprettet et religionsuddannelses-program i nær tilknytning til mange universiteter over hele verden.

„Vi tilråder kraftigt studenterne at lade sig indskrive til disse kurser, således at de kan forøge deres verdslige viden med en religiøs uddannelse og en åndelig erfaring."

På nuværende tidspunkt har vi 185 religionsinstitutter, hvor det er muligt at komme på kurser for viderekomne, egnet til universitetets miljø.

På institutterne kan de studerende deltage i udmærkede sociale programmer, nyde godt af mange inspirerende andagter, og få nytte af et rådgivningsprogram, der ledes af vel-uddannede lærere.

Ved mange universiteter og gymnasier, hvor der ikke er sådanne institutter, er der oprettet Deseret Clubs. Deres vigtigste formål er at bringe Kirkens ungdom sammen og at sørge for social og kulturel erfaring i overensstemmelse med de højeste idealer og standarder.

Nøglen til et klogt, heldigt valg, ligger i at vælge det, der er bedst for en selv. På denne måde vil I finde tilfredsstillelse ved at blive et skabende, dygtigt og uafhængigt medlem af Kirken og samfundet. Salmedigteren sagde: „Visdommens begyndelse er: køb visdom, og for al din ejendom køb forstand!" (Ordsprogene 4:7).

Præsident McKay har sagt „Karakter er uddannelsens sande mål" ... Sand uddannelse søger ikke blot at gøre mænd og kvinder til gode matematikere, dygtige linguister, grundige videnskabsmænd, eller strålende litterære lys, men også til ærlige mennesker med dyd, afholdenhed og næstekærlighed. Den søger også at skabe mænd og kvinder, som priser sandheden, retfærdighed, kundskab, gavmildhed og selvkontrol, som de mest udsøgte erhvervelser i et vellykket liv."

Vi tilskynder alle medlemmer, såvel unge som gamle, til altid at erindre at livets sande formål, både her og hinsides, er at søge glæde ved evig fremgang. Eftersom Guds Herlighed er intelligens, kan mennesket kun dele denne Herlighed ved at fortsætte med at uddanne sig hele livet igennem. Som Herren sagde til Joseph Smith: „Alt hvad vi i dette liv opnår på intelligensens område, skal følge med os i opstandelsen. Og om et menneske i dette liv ved flid og lydighed vinder mere kundskab og intelligens end en anden, så vil fordelen i samme forhold være på hans side i det tilkommende liv." Lære & Pagter 130:18-19.

Derfor råder vi Jer alle til, brødre og søstre, at være forberedte — fysisk, mentalt, moralsk, æstetisk og på alle andre områder at være forberedt på, hvad den strålende fremtid vil bringe. Kirken sørger for at alle dens medlemmer kan udmærke sig ved et eller andet.

Vi gentager, at I selvfølgelig selv må bestemme, hvad I vil være, men så må I også være parate til at betale prisen for det.

Må Gud velsigne og inspirere Jer til at tro det, for Han er Jeres Fader, der er uvægerligt noget af Ham i Jer, så derfor kan I, ligesom et agern kan blive til en eg, også udvikle Jer til at blive til det, hvorfra I kom, på grund af den guddommelig gnist, som hver eneste af Jer er i besiddelse af.

Må Han velsigne og inspirere Jer til at tro på Jer selv og på anvendeligheden af guddommelig vejledning.

Jeg takker Dig, Gud,
at ligegyldigt hvad der sker,
så kan jeg standse på min vej,
det være så dag eller nat,
og tale med Dig.

Den krig, som begyndte i himlen og har varet lige siden — en krig, hvori menneskebørnenes udødelige sjæle står på spil — er nu ved at nå klimaks. Derfor er denne henvendelse, i en meget realistisk forstand, et krigsråb.

Denne opfordring om at være beredt, gives Jer af og

fra Kirkens præsident, Guds profet. Den er af vital og yderste vigtighed. Denne forberedelse skal begynde i Jeres hjerter og brede sig ud i Jeres fingerspidser og helt ned i tæerne. Hver eneste af Jer kan blive herre over sin skæbne, og leder for sin sjæl.

Som David Sarnoff fra Radio Corporation of America sagde til en klasse studenter: „I står ansigt til ansigt med nye kræfter, videnskaben har frembragt, der kan ødelægge eller genopbygge verden; med troen på Gud, på Jeres medmennesker, og på Jer selv, tillige med en følelse af ansvar og en vedvarende selvkontrol, vil I være i stand til at bestemme om disse farlige kræfter, der nu står til Jeres rådighed, skal bruges til at opbygge en bedre verden, eller om I skal være ansvarlige for dens ødelæggelse. . . . Verden behøver den åndelige vitalitets voldsomhed, for at modstå den evendelige kynisme og materialisme. Den gradvise eliminering af den fysiske hunger vil uddybe den mere elementære hunger for tro og frelse, for år-gamle værdier udover det materielle og det timelige, vil nage i menneskets ånd og sjæl."

Vi har brug for stærke hjerter til at møde fremtiden, en fremtid, der er fyldt med „ufødte begivenheder" og svulmende af muligheder, Vi behøver tro til at prøve, håb til at inspirere, og mod til at holde ud.

„. . . Lad kyskhed pryde dine tanker uophørligt; så skal din tro vokse i Guds nærhed; og Præstedømmets lære skal dryppe på din sjæl, som duggen fra himlen.

Helligånden skal være din stadige følgesvend, og dit scepter skal være et retskaffenhedens og sandhedens sceper, og din magt skal være en evigt magt, og uden tvungne midler skal den flyde ind i dig for tid og evighed."

Lad os vende tilbage igen til den vidunderlige hymne, „O min Fader", og tænke på drengen på sine knæ, idet han siger, „Når min svage hytte lægges ned i jordens kolde grus, Fader, moder, lad mig møde eder i jert kongehus! Når jeg har mit mål fuldkommet hvorfor I mig sendte her, kald mig hjem fælles stemme, lad mig salig dvæle der!"

Den bøn vil i stigende grad blive besvaret over Jeres hoveder, når I kvalificerer Jer dertil, ved at tage og ved at fortsætte en uddannelse på alle de områder, som I kan blive ført til, og hvor som helst I kommer hen, så husk at Gud, Jeres Fader, våger over Jer, forsvarer Jer, idet Han siger til Jer, kom til mig.

Må Hans fred og velsignelser være med os alle. Må vi blive inspireret, hver eneste af os, når vi forlader denne bygning i aften, til at gøre noget ved os selv, til at blive bedre end vi er, mere kyndige, mere forstående, mere tilbøjelige til at strække hånden ud til dem, som hører til samfundets stedbørn, og til dem, der trænger til hjælp. Jeg beder ydmygt at Hans velsignelser og fred må være med os alle, i Jesu Kristi navn, Amen. O

Følgende er teksten til den tale Præsident N. Eldon Tanner holdt søndag den 7. april 1968 kl. 10 i Salt Lake Tabernaklet ved Kirkens 138. årlige Generalkonference.

Visdomsordet prist af Præsident Tanner

For et hundrede femogtredive år siden gav en Guds Profet os en åbenbaring, der er kendt som „Et visdomsord... Givet som et princip med en forjættelse og afpasset efter de svages evne, ja, de allersvageste blandt alle de hellige, som er eller kan kaldes hellige. Se, sandelig så siger Herren til jer: På grund af de onde hensigter, som er og vil være i rænkefulde menneskers hjerter i de sidste dage, har jeg advaret jer og advarer jer atter ved at give jer dette visdomsord gennem åbenbaring." (L. & P. 89:1-4.)

Blandt andre ting advarer han imod brugen af tobak og stærke drikke.

Og så giver han os denne forjættelse:

„Alle hellige, der erindrer sig disse ord, følger dem og vandrer i lydighed mod disse bud, skal få sundhed i navlen og marv i benene.

De skal finde visdom og store skatte af kundskab, ja, endog skjulte skatte.

De skal løbe og ikke blive trætte; de skal gå og ikke blive matte.

Og jeg, Herren, giver dem den forjættelse, at dødens engel skal gå forbi dem, ligesom Israels børn, og ikke slå dem ihjel." (L. & P. 89:18-21.)

Vi medlemmer af Kirken har betragtet Visdomsordet som en vejledning fra Herren selv, med en advarsel og en forjættelse. Med de videnskabelige beviser, der nu er tilgængelige for alle, burde hele verden i dag, uan-

set religion eller race, lægge mærke til denne videnskabelige advarsel.

Vi læser daglig i aviserne og tidsskrifterne chokerende overskrifter som f. eks.:

CIGARETTER SKYLD I ILDEBRAND OG DØD I LEJLIGHED UNGES NARKOTIKAVANVID STIGER, ENDER I FORTVIVLELSE 300 FLYVERDØDSFALD SKYLDES ALKOHOL.

Disse ting viser klart faren ved tobak, narkotika og alkohol. På grund af disse store farer, på grund af mine egne erfaringer og observationer og på grund af den virkelige bekymring vi nærer for vore unge, som skal afgøre dette store lands og hele verdens fremtid, har jeg valgt at omtale skaderne ved alkohol, narkotika og tobak.

Før jeg gør det, vil jeg imidlertid gerne gøre det ganske klart, at hele mit liv igennem har nogle af mine nære forretningsforbindelser været mænd, som brugte tobak og alkohol. Mange af dem var meget dygtige og succesrige i forretningslivet, de var samfundsinteresserede og højt estimerede, og jeg ønsker bestemt ikke at kritisere eller betvivle karakteren hos disse eller andre brugere af tobak og alkohol. Men jeg vil gerne eftertrykkeligt vise min store bekymring over de farer der er forbundet med brugen af disse ting. Mange mennesker har sagt: "Jeg ville ønske, jeg aldrig havde rørt tobak eller alkohol. De ting er virkelig en forbandelse."

Der er i den senere tid sagt så meget om farerne ved tobak, at det kan synes overflødigt for mig at bruge tid på at gennemgå disse farer og statistikkerne angående rygning. Imidlertid vil jeg gerne fremføre nogle få kendsgerninger og tal angående farerne ved cigaretter.

Det britiske kongelige fysiker-kollegium rapporterer, at 400 briter hver uge, eller ialt 20,000 personer, sidste år døde i Storbritannien af lungekræft, forårsaget af cigaretrygning. Lige her i Utah anslås det, at 20 millioner dollars brugtes i 1966 til cigaretter, eller $ 21.68 for hver mand, kvinde og barn i staten, og dette er under gennemsnittet for hele nationen.

Det amerikanske sundhedsforbund har fastslået, at en million, som er skolebørn i dag, ventes at dø af lungekræft før de når 70 års alderen. Disse forfærdende forudsigelser skulle hjælpe os til at blive klar over, at vi må fordoble vore bestræbelser på at fortælle vore unge om rygningens farlige virkninger, så de vil være bedre forberedt til at magte dette problem.

Da jeg havde en nær ven og en slægtning, som døde af lungekræft, forårsaget af cigaretrygning, føler jeg et stærkere ønske og større beslutsomhed om at gøre hvad jeg kan for at frelse andre unge fra denne afskyelige vane. Der er stor tvivl om, hvor effektiv en sådan kampagne vil være, når vore unge stadig står over for voksne, herunder mange lærere og læger, så vel som deres egne forældre, som går omkring med en cigaret i munden.

Når vi nu vender vor opmærksomhed mod narkotika, vil jeg gerne delagtiggøre Dem i blot to af mine oplevelser siden oktober-konferencen. Lige før konferencen ringede en biskop fra Californien til mig for at træffe aftale om at tage en ung mand fra wardet med; han var kommet i lag med hippi'er. Han følte, at jeg måske ville være i stand til at hjælpe ham. De kom til mig lige efter konferencen. Hans lange hår, hans tøj og øvrige udseende lod ingen tvivl tilbage om, at han var en hippie. Jeg bad ham om at fortælle mig sin historie. Følgende er i korthed hvad han sagde:

„Jeg er en hjemvendt missionær, en gift mand og har et barn; og her er jeg nu, hippie og forfalden til narkotika, og jeg er skyldig i mange lovovertrædelser, ja, endog i store forbrydelser. Jeg er meget ulykkelig. Det er ikke det, jeg ønsker."

Jeg spurgte ham, hvorledes det gik til, at en mand med hans baggrund i det hele taget var kommet i med den slags folk. Han sagde, at en dag, da han følte sig afhængig og modløs, afgjorde han med sig selv, at han ønskede at være fri, at han ikke ville være bundet af traditioner eller af Kirkens begrænsninger på nogen måde. „Her er jeg. I stedet for at blive fri, er jeg slave. På en måde er jeg en flygtning. Jeg ville ønske De kunne hjælpe mig. Jeg ved slet ikke, hvad jeg skal gøre."

Før han gik, forsikrede han mig, at han ville klippe sit hår, bringe alt i orden og bryde af fra disse mennesker, og at han ville overgive sig til loven og gøre alt hvad han kunne for at omvende sig og leve som han skulle. Følgende er et brev, skrevet af ham og dateret den 22. marts 1968:

„Kære Præsident Tanner! Jeg beder at De vil kunne forstå de sande følelser, der er i mit hjerte denne gang. Jeg lever nu mit liv inden for fængslets mure. Det er mit ønske, at andre ikke falder i Satans hænder, således som jeg gjorde det. Hvis det at fortælle mine oplevelser til andre unge mennesker som mig selv kan være til nogen værdi i deres liv, er dette mit håb . . . Jeg er taknemmelig over, at jeg var velsignet med en biskop, som har været min bedste ven gennem alle mine prøvelser. Jeg er taknemmelig for Deres interesse, Præsident Tanner."

Grunden til at jeg bruger denne unge mand som eksempel er, at hans baggrund burde have givet ham styrke til at modstå eller overvinde, og det viser hvor farligt det er for en mand som han, der er ladt alene som ung, som ikke har sådanne bånd eller pligter, blot at komme sammen med dem, der har med narkotika at gøre. Hans tilfælde var meget sørgeligt, og det rørte mig dybt.

Det næste tilfælde jeg gerne vil fortælle Dem, ligner hundreder og hundreder af andre. Jeg har talt med den pågældende pige og med hendes forældre, og skønt de ved, at mange måske vil genkende dem som dem jeg taler om, sagde de, at hvis det kunne hjælpe nogen, ville de være glade for at lade mig bruge det.

Hun kommer fra en meget fin familie. Faderen er en velanskrevet læge, og familien har været aktiv i Kirken og i samfundet. De har en søn, som har været på mission, og en anden er på mission nu. De har en ældre datter, som er meget velset, aktiv i Kirken og viet i templet. Den unge pige jeg taler om er en køn, strålende

ung pige, men hun begyndte at føjte omkring med andre piger og unge mænd, hvoraf nogle brugte cigaretter, spiritus og narkotika, og hellere end at blive betragtet som „trekantet" begyndte hun at hengive sig til disse ting, da hun fandt det lettere end at modstå presset, og i virkeligheden var hun slet ikke bange for, at hun nogensinde skulle blive narkoman.

På grund af manglende kontakt og fordi d ikke holdt sig nær til deres datter og på grund af den falske antagelse, at alt var i orden, var hendes forældre ikke klar over hendes handlinger, før de endelig, til deres store rædsel og sorg, opdagede at hun brugte tobak, spiritus og narkotika. Naturligvis var de sønderbrudte og frygtelig i forlegenhed, da de blev klar over, at der ikke var andet de kunne gøre end at anbringe hende på en institution, hvor de følte hun bedst kunne blive hjulpet. Hun er der i dag, men gennem beslutsomhed og virkelig kamp og med institutionens hjælp har hun gjort så gode fremskridt, at hun kan komme hjem hver weekend og være sammen med sine forældre.

Da jeg talte med hende, var hendes store bekymring, og også hendes forældres bekymring, hvad hun ville gøre, når hun blev sendt hjem. Vil hun være fri og føle sig sikker? Hvorledes vil folk tage imod hende? Hun føler sig beslutsom og sikker, og vi håber hun har ret, at hun vil være fuldstændig kureret. Da jeg spurgte hende, om hun ville have mod og styrke til at holde sig fra sine tidligere kammerater, forsikrede hun mig, at det kunne hun, og sorgfuld sagde hun, at flere af dem er enten på en institusion eller i fængsel. Hun fortalte mig også om nogle meget sørgelig tilfælde på institutionen — et om en 19 år gammel ung mand, som er fuldstændig hjælpeløs. Vi læste også om nogle, som har truet med eller begået selvmord.

Sådanne oplevelser burde hjælpe forældre og unge til at forstå de problemer og store farer de står overfor. Forældre, vær opmærksomme og på vagt. En af dem kunne være Deres egen søn eller datter.

Nu vil jeg gerne gå over til at tænke på alkoholproblemet, som er så alvorligt allevegne hvor vi vender os hen. Må jeg fortælle Dem så nøjagtigt som jeg kan den historie, som en mand, jeg kendte udmærket, fortalte mig. Han plejede at være en af de heldigste olieborere i Alberta, Canada, en mand som var respekteret, højt anset og en god borger, men som, ligesom mange andre, gennem selskabsdrikkeri blevet alkoholiker. Han var en af de heldige, som, med hjælp af foreningen „Anonyme alkoholikere", og, som han sagde, med Herrens hjælp, var i stand til at overvinde denne frygtelige sygdom.

En dag var hans hurtige svar på min opfordring til at tale til en gruppe unge mennesker: „Hvis jeg kan hjælpe nogen ung til at forstå faren ved alkohol, og hvad den kan gøre ved ham, er jeg ivrig efter at gøre det." Følgende var hans historie:

„Da jeg havde min forretning, plejede jeg at drikke med de andre ved cocktailparties og receptioner, og tænkte aldrig på, at det kunne gøre mig nogen skade. Ja, i virkeligheden bekymrede jeg mig overhovedet ikke om det. Selv da jeg opdagede, at jeg tog en tredie eller fjerde drink og ønskede en drink i dagens løb, når jeg vidste, jeg ikke burde drikke, havde jeg ingen idé om, at jeg i virkeligheden var ved at blive alkoholiker. Jeg nægtede at anerkende kendsgerningen, før jeg bogstavelig befandt mig i redestenen.

„Resultatet var, at min kompagnon, mine forretningsforbindelser og alle andre, som kendte mig, ja, selv min hustru og mine børn fandt at de ikke kunne stole på mig, og mistede respekten for mig. Resultatet var, at jeg mistede min hustru. Efter at have bønfaldet mig og arbejdet med mig lod hun sig skille fra mig, og jeg opdagede at jeg var alene. Jeg havde mistet respekten for mig selv og havde mistet mit hjem, min familie og alting.

„Da jeg fandt mig selv i rendestenen, hjælpeløs og alene, blev jeg overtalt til at gå til foreningen „Anonyme alkoholikere". Med deres hjælp og min egen beslutsomhed var jeg i stand til at overvinde vanen efter måneders streng kamp." Så påpegede han, at kun omkring en ud af fem er i stand til at overvinde denne ødelæggende vane.

Da han sluttede sagde han: „Intet menneske ved, når han tager en enkelt drink, om han vil blive alkoholiker eller ikke. Derfor kan intet menneske, uanset sin rigdom eller position, have råd til at tage blot et enkelt glas spiritus."

Han bønfaldt hver eneste af dem om ikke at røre det, og så fremhævede han, at af hver 15 mennesker som drikker vil der blive en alkoholiker, og ofte er den mest strålende og dygtige, som mindst venter det, den uheldige.

Her er så en anden historie, som jeg fortæller med forældrenes tilladelse, de udtrykte ligeledes et virkeligt ønske om at gøre alt hvad de kan for at hjælpe andre unge til at undgå en tragedie som den, der hændte deres søn.

I en mappe de rakte mig var et avisudklip, skrevet før hans tragedie, visende billedet af en ung, godt udseende dreng.

Artiklen lød: „Hvorsomhelst der sker noget, eller der er brug for en leder, så er det dér, du vil finde Jim. Som ledende skikkelse ved skolen sportslege, i elevrådet og ved klassens aktiviteter har hans lederskabsevner altid været fremragende."

Her var en dreng med alle muligheder for et lykkeligt og succesrigt liv. Men en aften, da han ikke kom hjem som sædvanlig efter at have lukket et automobilværksted, hvor han arbejdede, begyndte hans bekymrede forældre en eftersøgning, som endte med, at faderen tidligt om morgenen fandt sin søns forslåede og kvæstede lig på bagsædet i en parkeret bil. Han havde været død i nogen tid. Forestil Dem det chok og den sorg hans forældre fik!

Ved forhøret fandt de sønderbrudte forældre ud af, at Jim havde sluttet sig til et par af byens unge og et par fra en naboby, og efter at have købt og drukket spiritus, opstod der en strid mellem de lokale unge og dem fra nabobyen, og tilsyneladende var der en der

havde slået Jim ned og kørt ind i ham med en bil og så anbragt hans lig på bagsædet i den bil, hvor han senere blev fundet. Forældrene fik også at vide, at det først var tredie gang han nogensinde havde drukket. Han havde aldrig drømt om, at det at tage den første drink ville føre til hans altfor tidlige død.

Vi kunne blive ved at tale om alt dette og komme med statistikker, kendsgerninger og tal for at vise, at oplevelser som dem jeg har fortalt om sker i hundredevis og tusindvis.

Der er nogle fremragende forretningsmænd og akademikere, som har stor succes i livet og er højligt agtede, og for hvem jeg har stor respekt, men som i nogen grad hengiver sig til brugen af spiritus.

Jeg ved også, at det at de bruger spiritus vil påvirke mange af vore unge så de bliver selskabsdrikkere. Det bedrøver mig imidlertid at vide, at af hver 15 af dem vil én blive alkoholiker. Ens hjerte føler altid med den nabo eller ven og hans familie, som må lide den elendighed der følger med alkoholisme.

Jeg er overbevist om, at vore unge ikke ønsker at være dårlige. De satser ikke på at blive alkoholikere, eller at blive narkomaner, eller at lide og dø af lungekræft eller andre lungesygdomme.

Men de ser folk drikke allevegne omkring sig — mænd og kvinder, som er ledende borgere. De ser det i deres hjem uden at det tilsyneladende har nogen dårlig virkning. De ser det annonceret i alle de populære tidsskrifter, ugeblade og aviser, i fjernsynet og i mange biografer, på plakater og hører det i radioen. Ja, og disse annoncer vises med velklædte, sundt udseende forretningsmænd, med store biler og flotte kontorer, med unge mænd og kvinder optaget af al slags sport, af sammenkomster hvor folk står rundt omkring med en cigaret i den ene hånd og et glas i den anden, og alle synes at have det dejligt.

Hvorledes kan vore unge stå imod dette uden vor hjælp? Disse reklamemedier, der har så stor magt, viser aldrig en mand eller kvinde, som morgenen efter har stærk hovedpine, de viser heller ikke de knuste biler, de lemlæstede lig eller de sønderbrudte hjem, eller mænd som ligger i rendestenen. De viser heller ikke en mand, som står foran en læge, som lige har fortalt ham, at han har kræft i halsen eller lungerne, eller patienter på et hospital som får mad gennem et rør i næsen, fordi de ikke kan synke noget.

Jeg er sikker på, at mange vil sige: „Hvorfor alt dette bloddryppende stof?" Nej, jeg har udeladt meget af det bloddryppende stof, de mange, mange virkelig sørgelige og sønderknusende oplevelser der sker for familier hver dag. Vi må se kendsgerningerne i øjnene, vi må gøre vor del.

Jeg har med stor interesse læst dr. Willard Terhune's Ti Bud om hvordan man kan mindske chancen for at man vil blive alkoholiker . . . De sidste to af dem er:

„Drik aldrig noget for at slippe for ubehag, enten fysisk eller mentalt; „og „Drik aldrig noget om morgenen i den tro, at det vil udligne tømmermænd."

Jeg vil gerne indsætte ét bud som erstatning for hans ti, og som vil være meget mere effektivt, og det er: „Drik aldrig." Alkoholisme er en sygdom, som ingen behøver have. Den eneste sikre måde til at blive fri for den er aldrig at drikke.

På Det Første Præsidentskabs vegne og med deres billigelse appellerer jeg til hvert eneste medlem i Kirken om strengt at overholde Visdomsordet; og til alle ansvarlige borgere om at påtage sig deres ansvar, vogte og beskytte vore unge mod farerne og planerne fra sammensvorne mennesker, som er besluttet på ved ethvert tilgængeligt middel at føre dem i fordærv. Vi kan ikke stå ved siden af og lade vore unge blive ødelagt på grund af vor forsømmelse. Vi må ikke lede dem i fristelse, men befri dem fra det onde.

Der er nogle, som hævder, at i turismens interesse burde spiritus gøres lettere tilgængelig. Enhver moder og fader, enhver værdig borger kan sikkert se det tåbelige i dette og hvad det ville gøre mod vore unge. Vi må ikke sælge vor arv for en ret linser. Der findes bedre måder til at opmuntre turister.

Jeg kan ikke forestille mig nogen fader eller nabo, som ville ønske på nogen som helst måde at bidrage til at hans eller hans nabos søn bliver alkoholiker for at få turister til vort land. Eksemplet er den største af alle lærere. I vore unges interesse beder jeg, at vi alle vil lytte til Herrens formaning om, at stærke drikke er ikke godt for mennesket.

Det er mit vidnesbyrd, at alle de, som vil lytte til Herrens ord, som blev talt gennem en Profet, og som holder Hans befalinger, „skal finde store skatte af kundskab, ja, endog skjulte skatte. De skal løbe og ikke blive trætte; de skal gå og ikke blive matte." Og Herren har forjættet: „at dødens engel skal gå forbi dem, ligesom Israels børn, og ikke slå dem ihjel." (L. & P. 89:19-21.)

Med det vidnesbyrd jeg har om, at Gud lever og at Jesus er Kristus, alles Frelser, og at de er interesseret i vort velbefindende, beder jeg ydmygt, at Herrens Ånd og velsignelser vil hjælpe os til at gøre alt hvad der står i vor magt for at beskytte vore unge mod de farer og planer, som findes hos sammensvorne mennesker, så vi kan lede dem ikke ind i fristelse, men fri dem fra det onde, thi Hans er riget, magten og herligheden for altid. Amen.

○

Følgende er teksten til den tale, som Præsident Joseph Fielding Smith af Det Første Præsidentskab holdt fredag morgen den 5. april 1968 i Salt Lake Tabernaklet ved Kirkens 138. årlige Konference.

Præsident Smith fortæller om nødvendigheden af daglig bøn

Mine kære søskende! Det er en stor glæde for mig at have lejlighed til at være her sammen med Dem ved denne konference.

Vi sidste dages hellige har mange pligter at udføre. Jeg spekulerer på, om vi ikke sommetider bliver lidt skødesløse, lidt tankeløse, lidt forsømmelige, og vi lægger ikke så meget mærke til de enkle ting, som hører til Evangeliet.

Jeg gad vide, om vi nogensinde standser op for at tænke på, hvorfor Herren har bedt os om at bede? Bad Han os om at bede, fordi Han ønsker at vi skal bøje os ned og tilbede Ham? Er det den vigtigste grund? Jeg tror ikke det er det. Han er vor Himmelske Fader, og vi har fået befaling om at tilbede Ham og bede til Ham i Hans Elskede Søns, Jesu Kristi, navn. Men Herren kan klare sig uden vore bønner. Hans værk vil gå fremad på akkurat samme måde, hvad enten vi beder eller vi ikke gør det. Han kender slutningen lige fra begyndelsen.

Der er mange verdener, som er gået gennem de samme erfaringer, som vi nu gennemgår. Han har haft sønner og døtre øjensynligt på andre kloder, hvor de har haft de samme privilegier og de samme muligheder for at tjene Ham og de samme bud, som vi har fået. Bøn er noget, som vi behøver, ikke fordi Herren behøver det. Han ved nøjagtigt hvordan Han skal styre sine sager og hvorledes Han skal tage sig af dem uden nogen hjælp fra os. Vor bønner har ikke til formål at fortælle Ham, hvorledes Han skal drive sin forretning. Hvis vi har den slags tanker, er de naturligvis forkerte. Vore bønner fremsættes mere for vor skyld, og for at opbygge os og give os styrke og mod, og forøge vor tro på Ham.

Bøn er noget, som ydmyger sjælen. Den udvider vor forståelse, den ansporer vort sind. Den drager os nærmere til vor Himmelske Fader. Vi behøver Hans hjælp, der er ingen tvivl om det. Vi behøver Hans Helligånds vejledning. Det er nødvendigt, at vi ved hvilke principper vi har fået, og hvorved vi kan komme tilbage til Hans nærhed. Det er nødvendigt at vort sind anspores ved den inspiration, som kommer fra Ham, og af den grund beder vi til Ham, så Han kan hjælpe os til at leve således at vi kan kende sandheden og blive i stand til at vandre i dens lys, så vi gennem vor trofasthed og vor lydighed igen kan komme tilbage til Ham.

Hvis vi blot vil være sande og trofaste mod enhver pagt, mod ethvert sandhedsprincip, som Han har givet os, så vil vi efter opstandelsen komme tilbage til Ham, og vi vil blive som Han er, vi vil have legemer som vil skinne som solen. Desuden vil vi, hvis vi er trofaste og sande, medens vi er her, blive Hans sønner og døtre.

Men Herren vil lave en stor udskillelse efter menneskehedens opstandelse, og mange, ja i virkeligheden størsteparten af denne jords beboere, vil ikke blive kaldt Guds sønner og døtre, men de vil gå til den næste verden for at blive tjenere. De ved, at Herren sagde i den vidunderlige tale som vi kalder Bjergprædikenen:

„Gå ind ad den snævre port; thi vid er den port og bred den vej, som fører til fortabelsen, og mange er de, der går ind ad den;

og snæver er den port og trang den vej, som fører til livet, og få er de, der finder den." (Matt. 7:13-14.)

Evigt liv er den store gave som er i beredskab for alle dem, som er villige til at holde Herrens befalinger her.

Alle vil modtage opstandelsen. Er det evigt liv? Nej, ikke med vor Himmelske Faders ord. Vi kalder det udødelighed, retten til at leve for evigt. Men Herren har lagt sin egen fortolkning i ordene evigt liv. Evigt liv er at have den samme form for liv som vor Himmelske Fader har, og at blive kronet med de samme velsignelser og herligheder som Han er i besiddelse af, så vi kan blive Guds sønner og døtre, medlemmer af Hans husstand.

For at blive Guds sønner og døtre må vi holde alle de pagter, som hører til Evangeliet, og være sande mod dem lige til vort liv hører op. Så vil vi arve, vi vil blive kaldt arvinger, og vi vil blive fælles arvinger med Jesus Kristus, for at arve hvad? Ikke at Han vil stige ned fra sin trone, så vi kan stige op. Ikke det, men vi vil arve de samme velsignelser og privilegier, de samme muligheder for fremgang, som Han har, så at vi, jeg var ved at sige i tidens løb, men jeg vil sige i løbet af evigheden kan blive som Han og selv have riger og troner.

Hvis nogen af jer, som er her til stede, foretrækker, når I kommer på den anden side, at være tjenere og måske gå til det terrestriale rige, vil I have mulighed for det. I behøver ikke holde andre befalinger. I behøver ikke betale jeres tiende, I behøver ikke engang at være

døbt til jeres synders forladelse, hvis I ønsker at gå til de andre riger. Men hvis I ønsker at komme i Guds nærhed og bo i det celestiale rige og se ophøjelsens herligheder, så må I efterleve hvert ord, som udgår af Guds mund. Vi må bede for at holde os ydmyge, for at drage nærmere til vor Himmelske Fader, så vi kan være i nær forbindelse med Ham.

Vi må lære at være sandfærdige, lydige, oprigtige, have villighed til at vandre efter enhver befaling som Herren har givet.

Hvis et menneske tilstår at det er svært at holde Herrens befalinger, fremsætter han en sørgelig tilståelse — at han overtræder Evangeliets lov. Vaner dannes let. Det er lige så let at danne gode vaner som det er at danne dårlige. Naturligvis er det ikke let at sige sandheden, hvis man har været en overbevist løgner.

Det er ikke let at være ærlig, hvis man har dannet uærlige vaner. Et menneske finder det meget vanskeligt at bede, hvis han aldrig har bedt. På den anden side er det svært for et menneske at lyve, hvis han altid har været sandfærdig. Hvis han altid har været ærlig, og han gør noget uærligt, protesterer hans samvittighed meget kraftigt. Han vil ikke finde fred, undtagen ved omvendelse. Hvis et menneske har bønnens ånd, fryder han sig ved bøn. Det er let for ham at nærme sig Herren med den vished, at hans bøn vil blive besvaret. At betale tiende er ikke svært for den der er fuldstændig omvendt til Evangeliet og betaler sin tiende af alt hvad han modtager. Så vi ser at Herren har givet os en stor sandhed — Hans åg er gavnligt, Hans byrde let, HVIS VI ELSKER AT GØRE HANS VILJE! Herren har sagt:

„Se derfor til, o, I, der indtræder i Guds tjeneste, at I tjener Ham af jeres hele hjerte, sjæl, sind og styrke, så I kan stå ulastelige for Gud på den yderste dag." (L. & P. 4:2.)

Hvis vi alle vil tjene Ham på denne måde, vil vi have rigeligt at gøre. Faderen beder ikke om noget som er i uoverensstemmelse med fornuften, men det som er i harmoni med Hans lov, og som Han selv adlyder. Kan I forestille jer vor Evige Fader og Frelser ikke gøre noget?

Så vi ser, at Faderens og Sønnens store værk ikke er for dem selv alene.

De arbejder, som de har arbejdet hidtil, til menneskets bedste. Når et menneske slutter sig til Kirken er det ved princippet tro på Faderen og på Sønnen og på den Helligånd. Det er ved det princip at han anerkender alt hvad der hører til Evangeliet. Disse krav stilles til alle mennesker, som søger omvendelse og et sted i Guds rige. Hvis et menneske prøver at komme ind på nogen anden måde, anses han for en tyv eller en røver. Hvorfor? Fordi han prøver at opnå evigt liv ved bedrageri! Han prøver at opnå ophøjelsens belønning med falske penge, og dette kan ikke gøres.

Lydighed mod Evangeliets ordinanser kræves af alle mennesker, og de kan ikke komme ind i riget uden at rette sig efter den lov, som Herren har givet. Vor Frelser kom til verden for at lære os kærlighed til hinanden, og da denne evige lektie blev tilkendegivet ved Hans store lidelse og død, for at vi kunne leve, skulle vi da ikke udtrykke vor kærlighed til vore medmennesker ved tjenestegerning for dem?

Burde vi ikke vise vor påskønnelse af den uendelige tjenestegerning Han ydede os, ved at arbejde for Hans sag? Det menneske, som kun gør de ting i Kirken, som angår ham selv alene, vil aldrig nå ophøjelse. For eksempel vil det menneske, som er villig til at bede, til at betale sin tiende og andre bidrag, og udføre de almindelige pligter som angår hans eget personlige liv og intet mere, aldrig nå målet fuldkommenhed. Arbejde må ydes for andre. Vi må udstrække en hjælpende hånd til de uheldige, til dem som ikke har hørt sandheden og er i åndeligt mørke, til de trængende og de nedtrykte. Svigter du? Lad os tænke på digteren Will L. Thompsons ord, når vi tænker på at være frelsere på Zions Bjerg. Digtet begynder således:

„Har jeg gjort noget godt for en sjæl i dag?
Har jeg lindret en fattigs kår?
Har jeg glædet en syg, gjort den frygtsomme glad,
og ydet, hvad jeg formår?"

Og jeg håber og beder, at ingen af os „SVIGTER" i vort arbejde for vor Himmelske Fader.

Må Herren vedblive at velsigne os alle og holde os på den rette sti, det beder jeg ydmygt, i Jesu Kristi navn. Amen.

O

Følgende er teksten til den tale som Præsident Alvin R. Dyer holdt lørdag eftermiddag den 6. april 1968 ved den 138. årlige General-Konference.

Præsident Dyer fortæller lignelsen om „Født på ny"

Jeg føler det som om min kære hustru i dag står ved min side. Hun har, tilligemed min familie, været en stor støtte i mine bestræbelser for at tjene Herren.

For mange år siden var der en kendt lovkyndig som opsøgte Jesus af Nazaret for at spørge Ham hvilke krav et menneske måtte opfylde, når han søgte vejen til evigt liv. Svaret, som Herren gav, var, selv om det var enkelt, ikke let forståeligt for denne mand, som var skolet i menneskers visdom.

Herren gav ham det svar, at mennesket måtte „fødes på ny", hvis han skulle komme ind i Himmeriges Rige og for evigt bo hos Gud Faderen og Hans Søn Jesus Kristus.

At blive „født på ny" er en væsentlig del af omvendelsen til Evangeliet, således som Jesus belærte Nikodemus om. Men meneskene har på lignende måde, måske med mindre varsel, mange genfødsler i løbet af deres jordiske liv. Sædvanligvis er disse i forbindelse med vigtige begivenheder eller tæt på tragedier. Men at blive „født på ny" er ikke en del af genfødslen i livets mange omskiftelser.

Jeg husker nu, at jeg har været døden nær ved to lejligheder, engang som dreng i 12 års alderen, da jeg ganske tåbeligt puttede en lille 6½ cm lang hattenål med kugleformet hoved ind i munden. Jeg sad på en sofa ved vinduet i vort hjem, da et frygteligt tordenbrag forskrækkede mig så meget, at jeg slugte hattenålen. Da jeg blev klar over, hvad jeg havde gjort, rystede jeg over hele kroppen af angst. Jeg faldt på knæ og bad om, at dette uheld ikke ville koste mit liv. Jeg lovede på stedet Herren, at jeg ville tjene Ham alle mine dage. Jeg tror at jeg ved denne forbindelse med Gud havde en „ny fødsel."

Ved en anden lejlighed kom jeg med min hustru, May, og vore to små børn, Gloria og Brent, til kysten i Santa Monica efter en varm køretur gennem ørkenen med en bil, som ikke var luftventileret. Vi fik hurtigt vort badetøj på og gik ned til kysten. May og børnene standsede op for at lege i sandet og glæde sig over den kølige brise. Men det var ikke nok for mig. Jeg sprang i vandet og svømmede meget længere ud end jeg var klar over, og da jeg forsøgte at svømme tilbage, opdagede jeg at understrømmen havde grebet mig. Jeg kæmpede af al magt, men til ingen nytte.

Så blev jeg klar over hvilken knibe jeg var i, og at jeg var lige ved at drukne, og aldrig ville se mine kære igen i dette liv. Nogle få sekunder for tidligere begivenheder igennem mit sind. Atter bad jeg i en intens og ydmyg bøn om at blive reddet fra en tilstand jeg selv havde bragt mig i ved ikke at rette mig efter advarslen på kysten i form af et rødt flag.

Jeg råbte så højt jeg kunne om hjælp, og til trods for brændingens brølen og den tågede atmosfære blev mit råb om hjælp hørt af en livredder, som nåede mig i en robåd, da mine kræfter næsten var opbrugt.

Vi nåede bredden og efter at have udtrykt min taknemmelighed for livredderens hurtighed, satte jeg mig ned i sandet for at meditere og takke min Himmelske Fader. Jeg tror at jeg havde en ny fødsel den dag, nemlig hvad det betyder at være i live, med en uimodståelig indre følelse af at prøve at leve et værdifuldt liv.

Måske betyder det at blive „født på ny" at få endnu en mulighed for at forny sine betræbelser for at leve op til noget. Jeg har følt det på denne måde mange gange i mit liv, når jeg har fået en kaldelse til at tjene Herren. Jeg følte det på denne måde, da jeg blev kaldet som apostel ved oktober-konferencen sidste år. Jeg føler det i dag, som om en „ny fødsel" er under opsejling.

Jeg føler ofte samvittighedsnag ved den tanke, at jeg måske ikke har tænkt godt om mennesker — og måske også at de ikke har tænkt godt om mig. Der er nogle ting, som folk foretager sig, som jeg er imod, men jeg prøver ikke at have disse dårlige følelser over for de mennesker som gør disse ting.

Hvis mit liv skulle slutte nu, eller hvis det ikke skulle lykkes mig ved genfødslen at blive „født på ny" — ville jeg være taknemmelig for det som jeg har haft ud af det.

Jeg er umådelig taknemmelig for Præsident McKay's forstående hjerte, jeg elsker ham højt. Vor hengivenhed og vor forbindelse med hinanden går år tilbage.

Når jeg tænker på dette nu husker jeg hans uventede besøg ved et nadvermøde, da jeg tjente som biskop. Han sagde at han var kommet på eget initiativ, fordi han havde hørt om den succes vi havde med hensyn til at holde på vor ungdom. Hans besøg vil aldrig blive glemt af dem der var til stede, og for mig var det den virkelige begyndelse til en taknemmelighed for en stor mand, en virkelig Guds Profet, som er inspireret og stadig

står ved roret.

Hans opringninger og breve til mig, medens jeg præsiderede over Den europæiske Mission, viste altid en dyb interesse og bragte altid sikkerhed med sig. Jeg husker en opringning, som kom kl. 2 om natten, medens jeg lå søvnløs i min seng i Norge. Jeg trængte til en eller andens slags sikkerhed på grund af noget der var sket som jeg ikke kunne forsone mig med i de ting der vedrørte den omfattende mission. Præsident McKay's stemme på selve det tidspunkt var som et lys fra himlen.

Og fornylig er jeg taknemmelig for hans kaldelse til at tage mig af og være en „vagtpost på tårnet", med henblik på Missouri — et helligt og indviet land i vor Himmelske Faders store sidste-dages værk.

Jeg har mange gange haft en følelse af nær tilknytning til Præsident McKay. Jeg lagde min kind mod hans og følte væden fra tårerne som strømmede ned. Jeg er i høj grad taknemmelig for hans tillid og vil aldrig forråde den.

Jeg påskønner den tillid, som mine brødre har vist mig. Jeg har ubegrænset respekt for deres hengivenhed og mod ved administreringen af Kirkens sager.

Dette værk er Herrens værk, mine brødre og søstre, og vi behøver ikke frygte dets triumferende resultat. Der er en Profet som præsiderer, gennem hvem Gud taler, hvad jeg har været vidne til ved så mange lejligheder.

Det får mig til at tænke på Herrens ord til Profeten Joseph Smith på nederlagets tid. Og hvad der den gang var rigtigt er lige så rigtigt i dag. Her er ordene i Herrens råd:

„Guds værk, planer og hensigter kan ikke forpurres, ej heller kan de tilintetgøres.

Thi Gud vandrer ikke på krogede stier, ej heller vender Han sig til højre eller venstre, afviger heller ikke fra det, Han har sagt; derfor er Hans stier rette, og Hans kurs er et og samme evige kredsløb.

Kom i hu, kom i hu, at det ikke er Guds værk, der forstyrres, men menneskenes gerning." (L. & P. 3:1-3)

Der er en anden erklæring fra Herren, som giver sikkerhed, og som kom på en meget vanskelig tid, da de hellige var tvunget til at forlade det indviede land Jackson County i Missouri, som af Herren var bestemt som et tilflugtssted, hvor de skulle modtage deres arv, og hvor det var bestemt at til Herrens tid skulle byen Det ny Jerusalem bygges.

Profeten Joseph Smith bad brændende til Herren angående grundene til denne hindring. Profeten sendte også et brev til de forvildede og sorgfulde hellige, hvori han erkender den store lidelse de hellige i Missouri har måttet udstå, og hvorledes de uskyldige betalte for de skyldiges synd, inden for medlemmernes rækker. Han skriver videre:

„Det er med vanskelighed at jeg kan holde mine følelser tilbage, når jeg ved, at I brødre, som jeg har haft så mange lykkelige timer sammen med — medens vi sad som på himmelske steder hos Kristus Jesus; og også havde det vidnesbyrd som jeg føler og altid har følt om jeres motivers renhed — er blevet drevet bort og er som fremmede og pilgrimme på jorden, udsat for sult, kulde, nøgenhed, farer, sværd — jeg siger, når jeg tænker på dette, er det med vanskelighed, at jeg kan afholde mig fra at beklage mig og knurre imod denne forvaltning; men jeg er klar over, at dette ikke er rigtigt, og må Gud tilstå, at der til trods for jeres store sorger og lidelser ikke må være noget, der kan skille os fra Kristi kærlighed." (D.H.C. 1:454)

Det er i det svar, som Herren gav Profeten Joseph Smith, at vi finder ordene om sikkerhed. Jeg citerer:

„Lad derfor jeres hjerte være trøstet for Zions skyld. Thi alt kød er i mine hænder. Vær stille og vid, at jeg er Gud.

Zion skal ikke flyttes fra sit sted, selv om dets børn bliver spredt.

De, der bliver tilbage og er rene af hjertet, skal vende tilbage og komme til deres arv, de og deres børn, med frydesang og evig glæde for at opbygge Zions øde steder." (L. & P. 101:16-19.)

O

Statistisk rapport viser fremgang

Til oplysning for Kirkens medlemmer:

Det Første Præsidenskab udsendte følgende statistiske rapport angående Kirkens medlemtal ved slutningen af året 1967

Antal Zions stave ved slutningen af 1967		448
Antal warder		3,544
Antal uafhængige grene i stave		622
Antal warder og uafhængige grene i stave ved slutningen af året		4,166
Antal grene i missioner ved slutningen af året		1,987
Antal fuldtids-missioner ved slutningen af året		79
I stavene	2,144,766	
I missionerne	469,574	
Samlet medlemstal		2,614,340

Kirkens fremgang i 1967:

Børn velsignet i stave og missioner	56,387
Børn døbt i stave og missioner	53,591
Voksne døbt i stave og missioner	62,280

Sociale statistikker (baseret på 1967 — tallene fra stavene):

Fødselstal pr. 1000	27,55
Antal personer viet pr. 1000	16,11
Dødelighed pr. 1000	5.05

Præstedømmet:

Medlemmer, som holder Det aronske Præstedømme, 31. dec. 1967

Diakoner	118,149	
Lærere	83,583	
Præster	121,842	
Samlet antal som holder Det aronske Præstedømme		323,574

Medlemmer, som holder Det melkisedekske Præstedømme, 31. dec. 1967:

Ældster	216,354	
Halvfjerdser	22,962	
Højpræster	72,150	
Samlet antal, som holder Det melkisedekske Præstedømme		311,466
Samlet antal medlemmer, som holder Det aronske eller Det melkisedekske Præstedømme		634,040

En forøgelse på 36,360 i årets løb

Hjælpeorganisationerne:

Hjælpeforeningen (Medlemtal)	298,825
Søndagsskolen (Gennemsnitlig tilstede)	777,354
Gensidig Uddanelsesforening, mænd (Indskrevne)	313,956
Gensidig Uddannelsesforening, kvinder (Indskrevne)	326,795
Primary (Børn indskrevne)	473,480

Velfærdsplanen:

Antal personer hjulpet i årets løb	112,055
Antal anbragt i lønnende stillinger	6,809
Arbejdsdage ydet til Velfærdsplanen	130,966
Antal dage lånte redskaber benyttedes	7,300

Genealogisk Forening:

Navne klargjort i 1967 til tempelordinanser	1,986,335

Genealogiske optegnelser microfilmet i 16 lande i løbet af året resulterede i 699,587 100-fods ruller microfilm til brug for Kirken, hvad der svarer til 3,000,000 trykte bøger på 300 sider hver.

Templerne:

Antal ordinanser udført i 1967 i de 13 templer, der er i gang:

For de levende	54,826
For de døde	4,510,940
Samlet antal ordinanser	4,565,766

Kirkens skolesystem:

Samlet antal indskrevne i 1967 i Kirkens skoler, herunder institutter og seminarier	186,328